

La Parretina

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periódichs.
Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baixos.
Número solt, 5 céntims.---Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d' ase.—Aubada, (poesia) per *Roser de Creixell*.—[Tot se puja! per *Trenca Cetrills*.—Lo Cel, (poesia) per *Xalet Ribetas*.—La Autonomia, per *S. Abó*.—L' Excelentíssim é Ilustríssim Sr. D... Res, per *Ilime Laucsap*.—Historia trista, per *Borni*.—Sonet de monossilabs, per *Refla fluviols*.—Cartes de fora, per *Tal Com Pinta; Fritroy y R. Martí y Roca*.—A la vora del foch.—*Trenca-clos-cas*.—Correspondencia.

Aquest any lo braser fa més fum y escalfa menos.

DE TOT ARREU

El senyor Bisbe de Valence ha invitat als sacerdots de la seva diócesis a unir-se per defensar al clero dels atacs de que es objecte per part de la premsa sectaria. Al efecte y essent unánimament aprobada la idea que responia als desitjos de tots, s'ha escullit una comissió encarregada de redactar els estatuts, en qual aprobació han de pendre part tots els que s'han adherit a l'idea del Prelat, y s'estableix una lliga de defensa que ha de prestar lo seu concurs moral y pecuniari a tots els socis atacats per la premsa en la seva honra sacerdotal.

El clero castrense que tenia 212.500 pesetas en el Banc d'Espanya destinadas a millorar el retiro de tots els membres perteneixents a n'aquell cós, ha donat dita quantitat al Colegi d'Orfens de la Guerra.

Els P. P. Escolapios han fundat un Colegi a Castelló de la Plana.

El periodista masó D. Joseph Villén del Rey ha abjurat dels seus errors devant l'Autoritat eclesiástica de Almeria.

Acaba de morir a Paris un senador del departament de la Dordogne y exministre Mr. Godaud, qui, a pesar de ser republica avansat, masó y Orador del gran Orient, al comprendre que anava a morir, cridá a un sacerdot demanant reconciliar-se ab la Iglesia.

Els seus antichs confreres están estupefactes.

Els que duptin de que la impietat y la masoneria no son mes que engendros del protestantisme, observin que las *Dominicales* han passat a esser fá temps orgue de les societats bibliques de Madrid y en la nostra ciutat, l'orgue vergonyant de la masoneria «La Publicitat», vé dedicant un gran anunci de la primera plana, a fer coneixer un paperot protestant.

Ja s'ha inaugurat a Madrid la esposició de industries modernes, organizada pel Foment de la Producció Nacional de Barcelona. Com ja era de preveure, l'element oficial ha pagat ab lo major despreci, semblant manifestació, y are, es clar, tant los pobres organizados com los infelissos expositors, no fan mes que plorar semblant desengany, puix apart de la molta molestia, s'han gastat una borratxada de diners. A un sol expositor li costa la brometa de 13,000 drets.—Fort; els está bé! axis potser se convencerán per sempre mes de que a Madrid no se ha de anar a cercarhi res, res mes que xinxes... xinxes... y... mes xinxes.

¿Industrias a mi?...

Los governs lliberals-dinástichs han inventat dues coses molt divertides.

Las sentencias del Tribunal Supremo y las Reales órdenes.

Ab les primeres tot se sommou, se trossejan lleys escrites y sagellades y s'marejan als advocats de mala manera, puix no poden refiarse de cap article del Códich sens repassar los milenars de sentencias del Tribunal Supremo per si ha dit res en la materia que ho destaroti, com de costum.

Les Reals-ordres, son ordres que *realment* no tenen mes que la trista *realitat* dels seus efectes,

puix no son ni mes ni menos que capritxades de ministres autorizadas en certa manera per *forsa* de la llibertat del sistema constitucional; de modo, que axis com en temps del absolutisme real dictava ó emitia el rey mateix les Reals-ordres. ara, com en plena llibertat *liberal* cada ministre 'n te la clau convertint-se en altres tants reys absoluts ab menos dignitat que 'ls d'avans.

Una Real ordre exida de grapa ministerial, fa y desfá, tira per terra institucions venerables, y s'apodera de lo que li sembla, com hem vist a dotzenes de vegades, en fi llibertat *liberal*.

Tan mateix aquets dinástichs de pa sucat ab oli tindrian d'anarhi ab comte de no gastar lo real.

Al qui estima un superior procura sempre honrarlo y ferlo honrar, y per cert que moltes ordres qu'ells fan honran poch als reals.

Una colla d'establiments benéfichs que hi ha pels vols de Barcelona, ara ab motiu de la agregació passan penes grosses, puix com lo que mes usan es lo que está subgete al impost iní-uno dels consums, lo gasto els ha crescut notablement.

Ja será un xich trist tenir d'escursar el pá als pobres assilats: pro que 'ls fassin les *hermanas* un discurset esplicantlos les magnificencias, lo honor, que 'ls cap formant part d'una gran ciutat, y ja veurán que s'quedarán tan satisfetes com si s'haguessen menjat una llonza de la mitjana.

Alguns parroquians de la *Concepció* d'aquesta ciutat axaplada se 'ns han queixat amargament de que la dita parroquia vagi eliminant-se cada dia lo catalá, fins arribant a resar lo rosari diari del vespre en castellá, pero ¡quin castellá! y resarhi les ave-maries del final de la missa y tot lo demés fora lo mes estricte del Ritual.

Nosaltres no podem dirlos res: lo millor que poden fer es queixarse ab lo Sr. Rector, persona respectable, que val molt y te criteri, y segurament que preferirá acontentar a la majoria que no pas a unes quantes senyores empolvades y perfumades; y per cert, ja que d'axó parlém, també 'ns agradaria que fessin un novenari d'ánimes mes senzillet y a una hora apropósit pels que no podem perdre la tarde, per exemple a bon matí, a fi de que també poguem los pobres pendrehi part.

Mare de Deu, quin sigle.

L'altre dia una dona demaná *en catalá*, perque no sabia res mes, a un municipal per un tal carré y no pogué ferse entendre, fou precis la intervenció del públich.

Senyor Collaso, fassins el favor de posar municipals que 'ns servixin. pagant lo que siga.

Entre empleats, municipals, polissons, burots y carrabiners, aquestos vols de Barcelona semblarán un pays conquistat y 'ls naturals uns infelissos que 'ns permeten viurer; quan dich naturals me referexo a carn de pobra.

AUBADA

Ja s'ha esbargit la boyrina,
satinat es l'horitzó,
lo sol per missió divina
escampa 'l primer petó.

Lo tevi alé de la brisa,
gronxa suau lo vert fullám
y ab alegre xerradissa
los aucells crusan lo camp.

Lo toch d'oració desperta
als feyners de tot l'entorn,
¡quina ditxa es mes complerta
al saludar lo nou jorn!

Terra y Cel, altra vegada
donan goig de contemplar.
¡Oh que bonica es l'aubada!
¡que bó lo temps per gosar!

ROSER DE CREIXELL.

¡TOT SE PUJAI

—«¿Donde vas con manton de Manila?

¿Donde vas con vestido Chiné...

—Voy a ver la...

—Bon dia S.^a Magina.

—Deu la quart, senyora Pepa.

—Ditxosa de vosté que encare te humor de cantar.

—Si, que vol ferhi, es alló, que diuen: *Catalan que canta, rabia ó no tiene blanca*, y crech que si anem continuant així, aviat no 'n veurem cap de blanca, ni tan sols cap negre.

—Ja, pot dirho, ja, aviat ni calderilla quedará; ¡si tot se puja!... la roba, lo calsat...

—No m'en parli, l'oli, el vi, la carn, lo pá...

—¡Uy, lo pá! com si no sigués prou carregat, ara s'ha pujat cinch centims més.

—Vetaquí perque tots los forners se fan casas.

—No pas, si creu a n'ells; tots se moren de fam. Diuhen que las farinas s'han apujat tant, y qu'es veuhen ab la necessitat d'aumentar lo preu del pá.

—¡Pobrets! pro tots han tingut prou diners per fer gran partida, a preus antichs, y que 'n tenen fins per quan tornará baixar.

—¡Pró y l'Alcalde, que no 'ls pot posar *cotul*!

—Ja, veurá, com que ara es lo principi, lo bon senyor, no 's pot ocupar gayre d'aquestes coses; si no té prou temps per rebre las visitas! y si algun rato li queda, rumia d'ahont treurá los diners per arreglar la plassa de Catalunya.

—No se, que vol que li digui. Fa com les Senyoras del quart pis, que no mes menjan monjetas, y tot per poguer dur un gran barretás.

—Y tal, no se perque l'arcalde te d'ocuparse de la plassa de Catalunya, quan hi ha altres debers de mes urgencia. La capta, en primer lloch, que ja ha crescut que fa por, crech que s'deuria fer quelcom per remediarmo.

La Higiene, dels carrers, que n'hi ha alguns que deixan molt que desitjar.

Y sobre tot, aixó de la puja dels comestibles, articles de primera necessitat: y que moralment ens diuhen: La vida ó 'ls diners.

Aixó es lo que deu ocupar l'atenció del Alcalde, y tot lo que fassi, sens estar aixó arreglat, no es mes que perdre temps.

—Te molta rahó senyora Pepa; ¿pro sab lo que penso? que 'ls pobres quedarán igualment, los carrers com sempre bruts, y las pobras donas que tenim d'anar a la plassa, romprens lo cap per mirá la forma que 'ns arribin los diners.

¡Ah! y la plassa de Catalunya, quedará feta un mapa geografich, cada dia s'hi van fent mes riuets, montanyes y tota mena d'accidentacions.

—¡Ay Senyor! estem ben posats, quan menos, ja que tot se puja, aumentessin las setmanadas.

—Quin olor que sentho.

—A mi se m'ha agafat l'arrós.

—Y a mí l'escudella

—Estigui bona, senyora Magina.

—Que vagi bé, senyora Pepa,

TRENCA CETRILLS.

LO CEL

¡Que es bonich a sol naixent!
¡Que es bonich a sol de posta!
quan llú son mantell blau clar,
quan lo blau mes fosch se posa,
quan s'enforja ab los estels,
quan ab l'astre rey s'enjoya,
fins quan se vesteix de dol
arrenca gemechs y plora.
Sempre lo cel es bonich
sempre atrau, sempre enamora
pel que 'l tresor de la fe
a dintre son cor estotxa,
espera vida millor
y desitja eterna gloria,
qu'ell ab los ulls de l'esperit
derrera eixa inmensa volta,
darrera d'aquells llantions
que 'n l'imensitat se gronxan
si veu un soberch palau
que sab que 's sa casa propia
puix son Pare l'hi guanya
després de lluytá ab un monstre

que s' en deya lo pecat
y havia barrat sas portas,
alli á sa Mareta hi veu
entre angels que l' arredossan
y l' hi cantan formant chor
cançonetas amorosas
del arbre del seu casal,
hi veu los trenches y la soca
y qui sab si un tendre fruyt
que á voltas encara plora,
perxó lo cel l' hi es bonich
y l' atrau y l' enamora,
perxó se l' mira sovint
y enveja á las aus qu' hi volan,
perxó, pobre desterrat
lluny de sa patria s' anyora.

XALEY RIBETAS.

LA AUTONOMÍA

—Eh tranvia!... conductor... aturis, que tinch de pujar.
—¿No van á la Rambla? Ay quina correguda... buff... y á la meva edat... buff. No caldria sino que tingués d' anar dreta... No, no 's mogui... gracies... ay... buff... ¿Qué la trepitjo?... perdoni, no m' en havia atalayat...
—Ay, la Balisa! ¿vosté per aquí?
—Hi vingut á veurer al noy, que ha arribat malalt de Cuba.
—¿Y qué 'n diu de per allí?
—Tan poch content com vulguia: ve mitg mort, si dura mes lo viatge ja fora al ventre dels pexos: sort que 'ls ayres de la terra...
—Y de la guerra que 'n diu ¿qué no s' acaba?
—Ara sembla que hi enviarán una cosa que anirà molt bé. Alló de la *antonia mia* ó que sé jo com ne diuen.
—Ah, ja, la *antorimia*.
—Pero jo no entench que es axó, penso si será un remey nou per les febres.
—Ca, no senyor, res d' axó. Es una mena de lley nova, que farà tornar bona gent als que son á la montanya.
—¿Qué vol que li diga? Si es cosa tan bona ¿perqué n' hi ha que no la volen?
—Ay filla, perquè s' haurá acabat alló d' anar á la Habana á fer fortuna sense treballar y al que te lo pare arcalde no li agrada que 'ls malexos vehins posin al agutzil.
—Pero ¿qué ve á ser axó? no ho entench prou, pòsimhi un simil.
—Si vol que li sigui franca, tampoch sabria proposarli axis com una persona de lletres; pero l'altra dia al safreig, una dona que te l' seu marit sereno y li diu lo que portan los diaris, ho esplicava, y tal com va proposarho, me sembla molt posat en rahó.
—Diu: figureuse que l' vostre fill se casa ab una valenciana y us fiqueu la jove á casa; pero l' endemà surt ab que l' platillo no li agrada y anyora la paella, y l' oli per amanir la verdura no l' vol crú y la vianda la fa dolça y no trova bé res de lo d' aquí y trova á faltá l' pa de la seva terra encara que l' fassin de moresch. Es á dir, que no us podéu avenir de cap manera y hi ha rahons cada dia.
—Al principi vinga males cares y fins vinga atunynar á la jove, si tan me feu enrahonar; pero al cap devall, ó perque us passa per la barretina, ó perque us ho aconsella un vehi, determinéu que 'ls joves prenguin pis y cada un mengi de lo seu; y desde les hores no hi ha rahons, tots viviu bé y us guardéu la estimació y assistencia que pertoca als que son de familia.
—Axó es molt enrahonat y ¿perqué no ho han fet avans?
—¿No veus que les noyes ja no podrien empolaynarse ab lo que guanya la jove?
—Mes aquesta lley ¿que no la posarán per tot Espanya?
—Ca... Lo qu' es l' altre govern sembla que seguia l' mal sistema de...
—No vaig sentir res mes. La criatura que portava una dona del devant, agafá una rebeca d' aquelles de debó.
—Te rahó, pobret, si fa cinch hores...
—Quién no llora, no mama, digué l' conductor, qu' era castellá.

S. ABÓ.

L' Excelentissim é Ilustrissim Sr. D... Res.

L' orgull, es lo primer defecte de l' home. Ell, des que va perdre los angels rebelats contra de Deu, que ab son malehit baf, ve enmatzinant la terra.

I

Aquell que dia y nit pregona
ab sa llengua los millions,
com l' hortolá compta seva,
com lo rejoler mils mahons,
y que ab tan or com remena
porta esmolats pantalons...
Tinguin V... ben entés
aquell Rothschild... es D. Res...

II

Aquell pollo que paseja
com carquinyoli estantís
tot vestint l' exacta móda
dels grans sastres de Paris,
que si li gireu butxaca
no li raja marvedis...
Tinguin V... ben entés
aquell gran cromó... es D. Res!..

III

Aquell sabi de dotzena
que tot ho troba dolent;
que critica lo dels altres
de bunyol y d' inocent,
mes los seus merits pondera
incensant lo seu talent...
Tinguin V... ben entés
aquell Sócrates... es D. Res!..

IV

Lo qui sens com va ni costa
va pregonant borts ideals,
que enalteix dolents diaris
y á las sectas criminals
que á la religió fan guerra
sent esca de nostres maís...
Tinguin V... ben entés,
aquell foll atéo... es D. Res!..

V

Lo qui Alexandre 's pondera,
sent un simple militar,
que s' engalla perque porta
al pit un hou á mitj ferrar,
y troba Anibal canalla
á Napoleon un cobart...
Tinguin V. ben entés
aquell Quijot... es D. Res!..

VI

L' artista que mal judica
á Murillo pardalets,
á Velázquez sense genit,
á Fortuny pinta parets,
y al diví sublim Rubens
un pinzell dels mes fluixets.
Tinguin V... ben entés
aquell pessol... es D. Res!..

VII

Aquell politich de barra
que may diplomatch es,
estadista fi de sigle
y llorito del congrés,
que al pais dona de baquetes
y als amichs turró y calés...
Tinguin V... ben entés
aquell Bismarch... es D. Res!..

VIII

Tots los richs ab sa riquesa,
tots los tontos presumits
sabis, militars, artistas,
politichs y mama dits
que la virtut be no informa
los seus merits y profits...
Tinguin V. ben entés
son parents d' aquell D. Res!..
ILIME LAUCSAP.

HISTORIA TRISTA

A n' en *Calses*.

Ja en la palanca de la *golondrina*, en J. Usón va donarme la última estreta de ma y ab veu debil, ofegada per la emoció, 'm digué al temps que

'l vaporet movia la hélice fent via cap al grandió trasatlántich:

—Adeu, adeu amich del cor!... Ja ho sabs, si alguna volta transcorren sis mesos y no rebs carta meva... ¿es que hauré mort!—

Y va marxar. A poch, entre l' ombra confosa d' aquell cap-vespre de Mars, se perdé la silueta de mon amich y dels seus companys pobres bens destinats al escorxador que ab lo *macuto* á la espatlla y la miserable vestimenta de *dril*, anaven á defensar l' illa de Cuba.

Y quan, capficat y ab un nús á la gola per la agror de la despedida, 'm dirigia cap á casa desde 'l moll de la Riba, al embocar la Rambla y al enlluernarme 'ls ulls, aquella maror de llums y aquell tragi de ciutat populosa, y al ferir mas orelles l' estrident xisquet del trasatlántich que 's feya á la mar, no pogui menys de pensar, pensant ab l' infelís Usón;

—Adeu, pobre naufrech de la impietat. Tu dexes aquí ple de vida al qui 't ha fet anar en busca de la mort.—

¿Qui era en J. Usón, y quin es lo móvil d' aquesta historia?... Anem per lo primer y traurem l' entrellat de lo segón.

En J. Usón (quina firma tal volta algún meu llegidor haurá vista, en les planes de *certs* setmanaris) era un pobre noy. Un xicot trevallador de la classe mes humil, que dotat de bastant talent natural, ab una instrucció poética notable, havia arribat pas á pas y á copia de molta constancia á escriure versos. Al principi, com tots els aprenents, havia ensopegat. Pero la molta afició y la gran constancia, havien fet que poch á poch s' anés afinant en lo cultiu de les lletres, fins arribar á ser enllá pe 'ls anys 92 y 93, un de 'ls escriptors mes assiduos y mes xispejants de *La Camama*. Axó si; sempre ab la impietat per lema, impietat que sense volguer disculpar al pobre Usón, provenia mes que de malicia natural, de l' exemple prés ab les males lectures y més que tot, perqué 'l director no 'l titllés de *manso* en la *correspondencia*.

La correspondencia que sostenia l' Usón ab lo director del periódich era curiosa en extrém. No fa mes un pare per un fill que en *Calses* pel meu pobre amich

Alló de *vosté es un trunfo, gracies y repetexi, molt be y gracies. Disposi; tot lo que vulgui*, era lo plat de cada setmana pera 'l pobre trevallador, que no hi veyá de cap ull y se 'n llepava 'ls bigotis.

Y á cada nova contesta y á cada vers publicat, l' infelís, posava ma á la ploma ab més fé que may, convenient de que en *Calses* lo faria home.

Pero succehi que tanta afició envers les lletres, *jaleada* continuament pe 'l director de *La Camama* arribá á convertirse en una verdadera passió, en un vici complert.

Y succehi que 'l xicot alelat darrera 'ls *consonants* y cassant xistes al vol, descuydá la feyna; y l' amo que li feya guanyar lo pa, no entenent-se de cansons, ni de romansos, lo posá al carrer y llogá un altre fadri que fes mes treball, encare que no fos amich de 'n *Calses*.

Y resultá que l' Usón, de la nit al dia, 's trobá sense feyna, sense pá y... ab lo cap més ple que may de il-lusions.

¡La gran sort es que encara tenia una persona... (?) ¡Encare tenia qui l' estimava... desde la *correspondencia* de *La Camama*!... ¡En *Calses*!

Llavors precisament, era quan aquest *fulano* formava part del municipi; quan mangonejava l' olla comunal.

Y 'l pobre Usón, ab la panxa-prima, pero carregat de ilusions com sempre, pensá:

—Si 'l meu mestre remena les cireres be me 'n tocará una. Si l' amistat y les bones disposicions que en lo periódich me demostra son veritat, no puch patir.—

Y després de pensarhi molt, y de sospesar lo pro y 'l contra, 's decidí á desvergonyirse ab en *Calses* per demanarli un *destino* á la Casa Gran.

Primer li escrigué una carta, que 'n *Calses* no tingué á be contestar en la *correspondencia*. Després demaná per véurel en l' administració y li negaren sempre. Finalment esperonat per la necessitat, aná á trobarlo á casa seva y després de mil viatjes en va, un jorn lo pogué veurer.

Lo pobre xicot li parlà al cor. Li exposà sa anguniosa situació, suplicà, s' humilià, fins à demanarli una miserable plassa en les brigades del municipi, y en *Calses* feu 'l sort. Fins tingué la *sans façon* de dirli que ni 'l tenia present, ni recordava haver llegit lo seu nom.

Y fins arrivà al punt d' ordenar à la minyona que no obrís la porta à una gent tant *pesada*, com pogué experimentarho l' Usón, al tornarhi un altre dia...

* *

Naturalment, un desengany tan regrós amargà moltíssim lo modo de pensar del infelís escriptor.

Impossibilitat de treballar en lloch del seu ofici, perque havia corregut entre 'ls amos la veu de que no estava may p' la feyna darrera 'ls versos y acabardis per la miseria, arrossegà d' allavors endevant una existència en extrem precaria, recorrent tota la escala de la indigència, fins que un jorn, al principi que 's feyen voluntaris per l' Habana, degué caurer en les urpes d' algún *ganxo* y per pochs diners degué vendre la pell, que segurament haurà dexat en algún ignot recó de la *manigua*.

* *

—Adeu, me va dir al marxar, adeu y si alguna volta transcorren sis mesos y no rebs carta meva... es que hauré mort.—

Al principi ne rebí dues fetxades en distints punts. Y com fa prop d' un any que no he tingut més noves d' ell, puch suposar sobradament que l' Usón, Deu l' haja perdonat, ja no es d' aquesta vida. Y puch, sense pecar de indiscret, revelar la misera historia relatada en les anteriors ratlles, perque al menys servexi de ensenyança als infelissos, que no saben comprendre la inicua trama, que ab los fruyts de llur intelligència sostenen.

Servexi 'ls d' exemple lo de aquell pobre xicot, que ab tant talent natural y ab tant bones disposicions (que ben menades fins podien ferlo un gran home) ha dexat després d' una joventut d' angunies y de penes llurs óssos en aquella ingrata terra...

Y tinguen ben present que l' *altruisme* tant decantat de 'n *Calses* y 'ls seus adeptes; la fraternitat de tots aquestos *lliure piensos* son dues mentides colossals; son los mirallets per cassar babaus.

BORNI.

SONET DE MONOSSILABS

AL COMPANYY DE PLOMA SR. A. SIÓ.

Quan n' es el mes de mars que lo clar sol
á dalt del cel no 's veu fent el seu fet,
el cor no 'ns vol fer res, y trist y fret
dels homs ne fuig ben prest com au del vol.
Cap greu l' hi sap no dar pe 'ls camps un vol;
res l' hi fa be; son goig no es may prou quiet,
y per la nit, quan son tot just las set,
lo llum del gas, tan groch l' hi fa mitj dol.
¿Es mal ó bé lo que tant el cor sent?
¿que ho fa que 'ns don á tots tants y tants mals?
¿es que 'l bon Deu ha vist que l' hom molt ment
y que no s' ha de ser al mon tant fals?
Si es, donchs lo que jo he dit que ho te de fé,
may mes no vull fer res si no es en be.

REFILA FLUVIOLS.

CARTES DE FORA

Senyor Director de la BARRETINA.

Barcelona.

Tarrassa 23 Octubre. 1897.

Molt Sr. meu: Al acabar de llegir l' article de La Barretina titolat «La Estatua de la Justicia.» se apoderà del meu cor un gran desitg de adquirir l' obra artistica y original del célebre y desconegut Escultor, ó be quan menos procurar-me una reproducció exacte de tan precios *modelo*.

Mes joh desditxa! havent lo cor consultat á la bossa, aquesta digué que era impossible realisar tal projecte. No tinch dinés que 'm sobrin, ni tampoch los que 'm faltan! Ditxosa justicia! (me refereixo á la de la estatua) Tu

ets lo retrato mes acabat dels grans personatjes *de siglo* dels caciques moderns! Plegadas las balansas... trencada la ley... mirada de bou... etc. etc.; y ¡ay del pobre que es pobre, que 'l tractan com un miserable ó cosa pitjor!... Pro, basta de alabaeses; cambiém de full.

¿Saben per quin 'l volia jo adquirir-la?—Per tenirla en un recó de casa, guardantla com á recort de la época actual?—No—¿Por vender-la á l' ajuntament que volgués aixecarli un monument?—Tampoch, res d' aixó. Lo meu intent era fer un *regalo* á una senyoreta anomenada... no puch dirho... Societat de... deixemho corre... tarrasena. Molt temps há que se la te merescuda, y ab tants y tants regalos com li han fet, sento no poguerli fé jo aquet.

¿Carátus, quin caberacle! vull dir, ¡quina Societat! ¿Volen que 'ls ne tegi cinch céntims d' explicació?... ¡Perdonim: se m' ha fet tart, y además te una historia molt llarga tota escrita ab *fulles d' hort*... y á mi aquet *llegum* me está prohibit tocarlo, com ja he dit abans.

Lo seu senyó President, fá cosa de tres messos que trobantse en un cas apurat deya: «*Aixó sembla un manicomi.*» Y com ha anat de mal á malísim, ara á mi 'm sembla que es un pedestal insensible ahont descansaria magnificament la Gentil Matrona, devant la cual, plens d' entusiasme y admiració tots exclamarian: ¡Quina justicia!

Mil gracias, senyor director y soch de V. afectísim y S. S.

TAL COM PINTA.

Castellar 24 de Octubre 1897.

Estimat Director: Lo dijous d' aquesta semana passada se celebraren en la Parroquia d' aquest poble los funerals en sufragi de la anima del R. Doctor D. Joaquim Pujol.

A las deu del demati estava ja la grandiosa iglesia plena de fiels de todas las clases sociales de dit poble sens excepció, figurant entre altres personas distingidas, lo R. P. Recto de las Escuelas Pias acompanyat de altres P. P. donant la escollida concurrencia á la familia Tolrá una proba mes del seu agráhiment als molts favors rebuts d' aquell bon Doctor.

Despedí lo dol lo R. Regent Feliu Quert ab frases tan sentimentals qu' arrencà llagrimas á molts de las personas qu' asistiren á aquell acte tan commovedo.

Son amic de sempre.

FRITROY.

Senyor Director de LA BARRETINA.

Barcelona.

Roda 19 de Octubre de 1897.

El dia 23 del corrent es comensará en aquesta parroquia el novenari d' ánimas quals sermons fará el P. Roca S. J. El dia 31 comunió general. A las 8 del vespre el mateix Jesuita donará una conferencia familiar als socis del Circol Catolich en el propi local. La companyia dramática está ensajant per inaugurar la temporada el drama en 3 actes original de D. Francisco Casas y Sabadell intitulat «Huch lo Pastor» La interpretació está confiada als Srs. Rosanas y Vinyolas, Martí, Rosanas y Regi, Sala (M) Rosanas y Parés (J) Fontseré, Rosanas y Parés (Ll) Caballeria y Crispi.

Sens altre particular mani y disposi de S. S.

R. MARTI Y ROCA.

Una senyora, tant piadosa, com cristiana, feya una col·lecta per una obra de beneficencia.

—Presentá la bossa á un rich, qui sens vergonya li contestá.

—No tinch res.

—Tingui, donchs, respengué la senyora ab molta gracia, donantli la bossa; demanava per los pobres.

—Lo rich en lloch de irritarse, se posá á riurer fent una almoyna considerable.

PERE LLADÓ OLLER.

Hi havia un catedrático molt curt de vista y los seus dexebles van arribar fins á entrar un burro en la classe. Lo catedrático veyent un bulto que li feya sombra li digué:

—Fassi 'l favor de sentarse ab los seus companys.

SABIR NABETSE.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Ma primera n' es un arbre,
un article n' es la dos,
una roba es *prima tersa*
é instrument de juga 'l tot.

ESPADENYA LLARGA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	Eyna de Fuster.
1	5	3	1	5	4	5		Carruatge.
8	7	6	7	4	5			Nom de dona.
1	3	2	4	2				Objecte de Reys.
8	5	4	8					Població Catalana.
4	5	8						Part del home.
8	5							Coló.
								1 Consonant.

UN PI D' APROP DE REIXACH.

TARGETA

Maria Bleda Lletj.

REUS

Formar ab aquestes lletres lo nom d' una obra del Tasso.
CARMETA DE PERAFORT.

CONVERSA

—Pau, diu en Joan si demà vols anar á pescar.

—Dona, no sabs que tinch d' anar á rebre á don Robert!

—¿D' ahont te de venir?

—Entre tu y jo ho havem dit.

EUMAJ SOLÀ Y C.

ROMBO

1.ª ratlla, Consonant; 2.ª, Tots ne tenim; 3.ª, Nom sagrat;
4.ª, Peix; 5.ª, Consonant.

FLORENTES.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenca-closques del número passat.

Xarada: A—de—ia.

Geroglífich: Sobrassada.

Logogrifo numérich: Princesa.

M
C O R
Rombo. M O R A L
R A P
L

Targeta: Sant Miquel Arcangel.

Ga na pe.

Ters de silabes: Na sa ri.

Pe ri co.

P. March: Es fluxet.—P. sense march: També.—Un de la Torre del Caragol: Al cova.—Santiago Baleta: Miraré d' aprofitarne algún.—Blanca Dou: Repassi l' aritmética.—Tal com Pinta: Tal com desitja.—J. Mistos de Mollet: Ha fet tart.—D. Carlos Mohirs: A la acequia.—Salón: Anira.—P. C. Badiellas: Conti les silabes ab los dits y veurá que els versos no surten.—Carpi: S' avisará á la impremta.—Fritroy: Está bé—L' escribent del Registre de Conill: Ho publicarem.—Salvador Novell: Molt rebé.—Antoni Picarol: Veurá la llum.—E. Riera.—Deu li pagui: n' aprofitarem alguna.—Sagal: Mes curt, com á vora del foch, podria estar be.—Lenam Terap: Mirarem d' aprofitar alguna xarada.—Trenca Cetrills: Va be.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch, 5.